

betydningsfulde Ting der forestod, blev han lysvaagen og stod straks op. Trods det Ubehag, han stadig følte ved Tanken om disse fremmede Geschæftsherrer, hvem han nu skulde gøre til sine Fortrolige og ligesom prisgive noget af sit eget inderste Selv, var han utaalmodig efter at tage fat; og det var hans Haab, at han ved sin personlige Nærværelse skulde kunne indgive de aabenbart meget ængstelige og nøgterne Pengepugere noget mere Mod og bibringe dem et større Syn paa den Opgave, de her var bleven stillet overfor.

Idet han hængte sit Barberspejl op paa Vinduesposten, faldt hans Blik ned paa Torvet udenfor, og han blev staaende nogle Øjeblikke med Sæbekosten i Haanden og saae paa Menneskene, der gik forbi dernede. Det var det saakaldte Halmtorv, en udstrakt Plads, der med sin uregelmæssige Form og i sin forsømte Tilstand var som et Billede paa den Ufærdighed, der i det hele endnu prægede Byen. Midt imellem en Række hastigt opsmurte „Pragtbygninger“ i moderne evropæisk Kaffehusstil saaes Levninger af Byens gamle Fæstningsvold med en Stump Alle af bredkronede, hundreaarige Træer, ja et Sted knejsede, i ganske landlige Omgivelser en Vejrmølle, hvis Vingers Skygger under Omdrejningen strejfede Torvets Brolægning.

Et iøjneskærende Solskin laa over den store Plads, der endnu var vaad og smudsig efter en Nattebløde. Det var den travle Morgentime, da den indre By sugede Forstadens Befolkning til sig med sine Butikker, Kontorer, Skoler og Systuer. En Strøm af Mennesker hastede ind fra Vesterbro over de to Rækker Flisesten, som dannede Vej gennem Sølen.

„Det danske Folk! ... Mine egne Sidenius'er!“